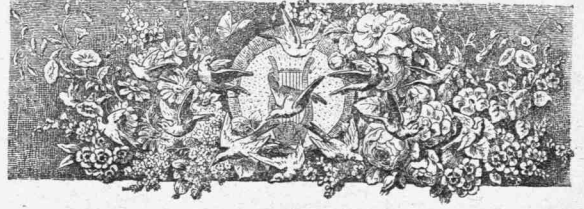

νος ἀνεγίνωσκεν ἀργὰ καὶ μὲ κατάνυξιν. Οἱ ψάλται τὸν διέκοπτον κατὰ διαλείμματα ἐν χορῷ μελωδοῦντες.

Εἶχεν ἤδη προχωρήσει ἡ ἱεροτελεστία, ὅταν ἠλαττώθη ἡ προσοχή καὶ εὐρον καιρὸν νὰ παρατηρήσουν ἀλλήλους. Ἐν γένει ἡ προσοχή καὶ ἡ βύθισις ἤλαττοῦτο ἀκτινοειδῶς, ἐφ' ὅσον ἀπεμακρύνετό τις τοῦ ζεύγους τῶν νεονύμφων. Οἱ πλησίον ἐκεῖ ἰστάμενοι, οἱ στενοὶ συγγενεῖς των καὶ οἱ φίλοι των, ἐφαίνοντο πολὺ συγκεκλιμένοι καὶ πολλοὶ ἐδάκρουν. Οἱ ἔσχατοι, ἐκ τῶν ἀγνώστων καὶ περιέργων, οἱ κρύπτοντες τὴν παρουσίαν των καὶ τὸ ἐλάττωμά των ὀπίσω ἀπὸ καμμίαν στήλην, ἢ θυρόφυλλον, ἢ δικτυωτόν, ἔμενον ἀδιάφοροι, ἢ συνωμίλου, ἢ ἐγέλων. Μακρόθεν ὁ Πῶπος Ἀράχτης ἔβλεπε καὶ δὲν ἐχόρταινε βλέπων. Πόσα θὰ εἶχε νὰ διηγηθῆ αὐριον! τί πολυτίμο ἀργκουμένο ὁ παράδοξος καὶ ἀνέλπιστος αὐτὸς γάμος. . . Ὁ Γιακουμάκης Στέφας μὲ τὴν φαλάκραν του καὶ μὲ μίαν βελάδαν πολὺ περιέργου σχήματος, πλησίον τοῦ Τοκαδέλου τοῦ κόντε, ἀστράπτοντος ἀπὸ τὴν ὑπερηφάνειαν καὶ ἀπὸ τὰ κοσμήματα. . . Ἡ ἀπλοϊκὴ Γιακουμάκαινα, μὲ τὸ σεμνὸν μαῦρόν της φόρεμα, μὲ τὸ πλεκτόν κρήδεμνον ἐπὶ κεφαλῆς καὶ μὲ τὴν ταπεινὴν ἐκείνην ἀδεξιότητα, πλησίον τῆς κοντέσσας μὲ τὸ ὑψηλὸν ἀνάστημα καὶ μὲ τὸ μεγαλοπρεπὲς ἰόχρουν μεταξωτόν. Ἀλλ' ἀδιάφορον! Μετ' ὀλίγον θὰ διεδέχετο αὐτὴν ἡ ἐγγονὴ ἐκείνης· καὶ ἐλάμβανεν ἤδη τὸ χρίσμα, φεγγεβολοῦσα ὑπὸ τὴν χιονώδη της στολὴν, πλησίον τοῦ ὠραίου νεανίου, τοῦ ὁποίου ἡ στιβαρὰ χεὶρ τὴν ὑπεστήριζε καὶ τὴν ἀνύψου εἰς τὴν διὰ μέσου τοῦ κοινωνικοῦ σώματος πορείαν της. Περιεστοιχίζετο ὑπὸ ὁμοτίμων· τῆς Κίτης, τῆς Κεβῆς, ὑπὸ τῶν ἐξαδέλφων της, ὅλων ἐκείνων αἰ ὁποῖα κατ' ἀρχὰς τὴν περιεφρόνησαν καὶ τώρα ἔκυπτον εἰς τὴν θέλησίν της, εἰς τὴν ἐπιθυμίαν της, ποῖα πρώτη νὰ τὴν περιποιηθῆ. Οἱ μεγάλοι τοῦ τόπου, συγγενεῖς τοῦ πενθεροῦ της, καὶ οἱ μικροί, οἱ φίλοι τοῦ πάππου της, ἐφεγγον διὰ λαμπάδων τὸν ἀνόστρωτον δρόμον της. Ἦτο ἐκεῖ καὶ ὁ Μήλιος μὲ τὸ ἀστραπηθόλον του βλέμμα καὶ τὴν λαϊκὴν του οὐράν, μὲ κάποιαν ἐκπληξιν, μὴ κρυπτομένην, βλέπων τὴν παράδοξον ἐκείνην συνένωσιν. Ὅπισθὲν του ἴσταντο πολλοὶ ἐξ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι τρέφουν κόμας μεγάλας ἐπιδεικτικίας καὶ εἰς τὴν ζώνην κρύπτουν κάμας. Ἄλλοι, τῆς ἰδίας τάξεως ἀλλὰ φιλησυχώτεροι, οἱ νοικοκυραῖοι μὲ τὰ καλλίτερά των φορέματα, ἤλθαν ἐπίσης νὰ τιμήσουν τὸν φίλον τῶν Στέφαν. Μόνον ἡ δυὰς τῶν Κατσουρελαίων ἔλειπε. Μία συγχρωτίσις, μία ἀδελφοποίησις παρετηρεῖτο ἐν τῇ συναθροίσει ἐκείνῃ τῇ πανδήμῳ. Αἱ δύο μεγάλαι τάξεις ἐξεπροσωποῦντο ὑπὸ δύο νέων καὶ οἱ νέοι αὐτοί, ἡγαπημένοι καὶ εὐτυχεῖς, ἔδιδον σήμερον πρὸ τοῦ βωμοῦ τὰς χεῖρας. Ὁ Ἀρχιερεὺς, ὡς ἐν μεγάλῃ εορτῇ λαμπρὸς, πύλογει τὴν ἔνωσιν ταύτην. Καὶ διὰ τοῦτο, ἔλεγες, ἦσαν τόσφ θριαμβευτικοὶ οἱ φθόγγοι τῶν ψαλτῶν ἀποκρινομένων ἐν χορῷ· καὶ διὰ τοῦτο ἐγέλα ἡ Ἐκκλησία ὅλη, ἡ εορτάσιμος.

[Ἐπεταὶ τὸ τέλος]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

TA ONEIRA KAI TA ERGA

ΓΙΑ ΜΙΑ ΠΕΘΑΜΕΝΗ

Τὰ χρόνια τὰ ὀλόρθα, τὰ ὀλόγυρτα χρόνια,
Ἐ φρόπλαστη κόρη, ὁ χιονάτος παπποῦς,
Περίπατο βγαίνουν,
Στὸ πράσινο δάσος πηγαίνουν·
Καὶ ψέλνουν τάνδονια
Στάταιριαστο ταῖρι τοὺς ἴδιους σκοπούς.

ᾠ! μὴν καμαρώνης τὴν ἀξία παρθένα,
Διαβάτη, μὴδὲ μὲ τοῦ νοῦ τὰ φτερά
Τὴν ἄγγιχτη χάριν
Μὴ ἄγγιξης, διαβάτη ζηλιάρη,
Μὲ λόγον κάνενα
ᾠ! μὴν τῆς ταράξης τὴν ἅγια χαρὰ.

Καμάρωσε μόνο τὸ γέρο, ποῦ λάμπει
Μερόνυχτα ἐμπρὸς τοῦ τῆς κόρης ἢ αὐγί·
Ξεχνοῦνε τὴ μπόρα
Μέσ' στάγιου χειμῶνα τὴν ὥρα
Σὰ λούζοντ' οἱ κάμποι
Περίσσια ἀπ' τοῦ θείου φωτὸς τὴν πηγί.

... Τ' ἀταιρίαστο ταῖρι ποῦ πάλι πηγαίνει;
Τάνδονια τοὺς πρώτους δὲν ψέλνουν σκο-
—Γιὰ δέντρα, γιὰ κρίνα πούς.
Τὴ γῆ ξεροσκάφτεις, ἀξίνα;
—Γιὰ μιὰ πεθαμένη! —
Μπροστὰ πάγ' ἡ κόρη καὶ πίσω ὁ παπποῦς.

Διαβάτη, μὴν κλαῖς τὴ λιγόζων παρθένα,
Κ' ἐκείνη ἀπ' τῆς γῆς τὴν κρυφὴν ἀγκαλιὰ
Ξανὰ θὰ προβάλλῃ
Στὸν ἄλυωτο κόσμον μὲ κάλλη
Καὶ ἴδια καὶ ξένα·
Τὸ ἀρχαῖο πουλάκι σὲ νέα φωλιά.

Μὰ κλάψε τὸ γέρο ποῦ τέτοια κατάρρα
ᾠμιμένα! τὰ χρόνια τοῦ καίει τὰ στερνά·
Αὐτός, ἀπ' τοὺς δύο,
Αὐτὸς ὁ νεκρός· ποῦ σὲ κρῦο
Καὶ νύχτα, ὦ λαχτάρρα!
Νεκρὸς δίχως ὕπνον καὶ τάφον γυρονᾶ!

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ